

12 grudnia 1930 r.

F42b 13/02

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 12643.

Kl. 72 d 16.

Jan Skomorowski
(Warszawa, Polska).

Pocisk do niszczenia przeszkód drucianych.

Zgłoszono 6 grudnia 1929 r.
Udzielono 22 października 1930 r.

Wynalazek dotyczy specjalnego typu pocisków, stosunkowo małego kalibru, które po wystrzeleniu wielokrotnie zwiększają zasięg działania.

Pocisk, służący do tego celu, posiada kształt wydłużonego cylindra i jest zaopatrzony w samoczynnie rozstawiające się skrzydła, które przy wprowadzeniu tegoż w kanał działowy chowają się w korpusie pocisku, a po wystrzeleniu natychmiast się otwierają.

Np. pocisk kalibru 75 mm przy długości 30 cm nawet przy najprostszej konstrukcji obejmuje skrzydłami powierzchnię o średnicy 30 cm, to jest cztery razy większą od własnej. Przy nieco więcej skombinowanej konstrukcji można średnicę zagrożonej przestrzeni podnieść przy tych samych wymiarach pocisku do 45 cm i więcej, to

jest zrobić ją większą od długości samego pocisku.

Przy tych warunkach prawie jest niemożliwe, aby pocisk przeszedł pomiędzy siecią drutów, normalnie rozpiętych na słupkach, nie zaczepiwszy.

Druty dostają się w ostry kąt, jaki tworzy każde skrzydło z korpusem pocisku i będą na linii jego lotu porozrywane lub będą powyrywane i powywracane słupy z drutami.

Na fig. 1 i 2 przedstawiono dla przykładu jedną z form wykonania wynalazku. Na bocznej powierzchni żelaznego pocisku 1 na czopie 2 umocowane są dające się obrócić o kąt 45° żelazne lub stalowe skrzydła 3. Skrzydło jest o przekroju okrągłym. W tylnej części pocisku 1 wytoczony jest cylindryczny kanał 4, w którym znajduje

się krążek 5, przyciśnięty do ukrytych końców skrzydeł zapomocą spiralnej sprężyny 6. W przedniej części korpusu pocisku wyżłobione są rowki-gniazda 7, w których skrzydła mogą swobodnie się ukryć przy wkładaniu pocisku do działła. Korpus pocisku posiada dwa pierścienie miedziane 8, wiodący i środkujący.

Skrzydła posiadają miedziane ochraniacze 9 beczkowatego kształtu, które dotykają przewodu lufy tylko w punktach *a a*. Przedni i tylny koniec pocisku zamknięty jest wkręcanymi żelaznymi korkami 10 i 11.

Wynalazek pozwala na cały szereg odmian, zmierzających do tego, aby z jednej strony jak najbardziej powiększyć średnicę zagrożonej przez skrzydła przestrzeni przy tej samej długości pocisku, a z drugiej, aby pocisk zniszczyć zapomocą jego wybuchu, co utrudni nieprzyjacielowi odtworzenie jego konstrukcji.

Pocisk ten może być również zastosowany do niszczenia celów, niezbyt opornych, np. aeroplanów, wozów, samochodów i tym podobnych.

Wynalazek był badany przez wynalaz-

cę w bezludnej okolicy z dobrym skutkiem, z braku jednak dostatecznych środków technicznych tylko na odległościach do czterystu kroków.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Pocisk do niszczenia przeszkód drucianych, posiadający skrzydła metalowe, ukryte w wyżłobieniach bocznych ścian pocisku, które po wylocie pocisku z lufy działła rozwierają się, znamienny tem, że kąt rozwarcia skrzydeł jest 45° oraz że wewnątrz tylnej części pocisku w cylindrycznym kanale znajduje się krążek ze spiralną sprężyną, która, przyciskając go do ukrytych końców skrzydeł, utrzymuje skrzydła stale rozwarte.

2. Pocisk według zastrz. 1, znamien-ny tem, że na górnych końcach skrzydeł znajdują się miedziane, beczkowatego kształtu ochraniacze, któremi dotykają się skrzydła do przewodu lufy działła podczas ruchu pocisku w lufie.

Jan Skomorowski.

